1.

О Вітре дикий Західний, о ти,
Син осені, з чиїх тонких обіймів
Так прагне мертве листя утекти,

Як від мольфара духи, — лине вільним
Чумним жовтавим почтом. Ти дмухнеш —
Й розкрилене насіння на могильне

Зимове темне ложе покладеш.
Нехай спочине трупом — мертво, низько.
Аж доки в сонний край Весна прийде,

Сестра твоя, сипне барвисті іскри
І засурмить над долом досхочу,
Й бруньок отарам знайде пасовиська.

О дикий дух (де хочу — там лечу),
Хранителю, руйнівнику, почуй!

2.

Ти, що зриваєш мертве листя хмар
Зі сплутаних гілок небес і моря,
Мчиш через височин сум'яття й шал

Всіх янголів грози: ген, на просторі,
Крізь здиблений і вільний твій політ
Зринають розпростерті в непокорі

Менади дикі косми, аж в зеніт
Від горизонту невиразних ліній
Близького шторму пасма. Рік вже зблід,

Ти тужиш гірко — він вмирає. Тіні
Зімкнуть цю ніч могильну: хай течуть
Густі пари, ущільнюють склепіння,

З якого рине чорний вир дощу
І полум'я, і граду: о, почуй!

3.

Це ти збудив з солодких літніх снів
Блакитне Середземне, що дрімало
В потоків кільцях, в кришталі і склі,

Між островів у бухтах. Так недбало
У снах зміїлись тіні древніх веж,
Палаців, вкритих моху покривалом

І квітом дивовижним, — не знайдеш
І слів, щоб змалювати їх. Де шлях твій
Проліг, сама Атлантика, авжеж,

Розверзла темні урвища, й побляклі
Морські ліси, зодягнені в парчу
Важку вологу, затремтіли, вклякли,

Здаля зачувши звук твого плачу,
Й посивіли від страху. О, почуй!

4.

Коли б мене ти теж листком помчав,
Коли б мене підніс — із хмар найлегшу,
Чи хвилею нестримною здійняв,

В свободі тебе, втім, не перевершить,
То хоч би долучитися, о ти,
Нестримний! Я, дитям ще, думав спершу,

Що разом в небесах могли б ми йти,
Як рівні. Та якби ж малому знати,
Що не наздоженеш тебе, прудкий...

Я вже тоді б, як зараз, став благати:
Здійми мене, мов хмару, хвилю, лист!
Життя шипами тіло рве завзято!

Тягар годин так владно тягне вниз
Того, хто вільним був, як ти, колись.

5.

Я буду тобі лірою, як ліс,
Що з того, що, як він, я облітаю!
Якби ж то наші голоси злились,

Цей спів, що сум осінній навіває,
Солодшав би, лишаючись гірким.
Моїм стань духом, дикий Дух, благаю!

Свавільний, мною стань! Помчи думки
Сухі мої крізь світ, новий світанок
Пришвидшимо! Хай бризнуть ці рядки,

Як від багать незгасних жар багряний.
Серед людей хай йдуть мої пісні.
Для сонних нив нехай мій голос стане

Пророчим гласом! Вітре навісний!
Зима вже тут — чи ж довго до Весни?